

строши го въ шъпа и току заходи безъ работа по хармана, посланъ до колѣно съ жълта шума.

— Охъ, де да ми е една млада душа, като птичка да прѣпне по двора, че да грабне метлата и помете. Че да люшне котлитѣ и полѣй димитровчето, каквото е ожъдиѣло. Че да бѣлоса окъртената стена и напише черни и червени цвѣтовце. Какъ ще ми свѣтне, Божке-е-е !

Топла и смутна надежда напълни старешкитѣ ѣ гърди до горе. Тя се наведе и зе да събира съчки.

*

На третата вечеръ кервана спрѣ да ношува подъ единъ старъ стогодишенъ орѣхъ. Разперилъ клони, огъналъ ги надолу, той шумолѣше съ листъ по моравата, кацналъ, като голѣма черна птица срѣдъ безкрайното Заралийско поле, на единъ кръстопѣтъ и помамваше лѣтно време жътваркитѣ, дето ходѣха на дружини по Загорето, а есенно време керванитѣ, поели жито да каратъ къмъ морето, Помамваше ги като квачка пилетата, да ги скрие нощемъ подъ крилото си.

Дѣдо Вѣлко, най-стария, съ обичката на лѣвото ухо, още не обърналъ, пусна синджиритѣ, остави колата си и трѣгна къмъ дървото.

— Бей, доживѣхъ да те видя и тая година. Оня день, когато поехъ синджиритѣ